

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320205225
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4320205225.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: DPS financial consulting, s. r. o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, IČO: 46 713 930, právne zastúpený: advoconsulting s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, IČO: 47 253 428, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, 2. B. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, F., obaja právne zastúpení: JUDr. Ildikó Osvaldová, so sídlom Petöfiho 29, Želiezovce, IČO: 37 867 717, o zaplatenie 32.337,75 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č.k. 7Csp/106/2020-426 zo dňa 21. mája 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1. a 2. rade **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 35,04 %. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy, § 497, § 502 ods. 1, 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ObZ“, resp. „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565, § 39 a § 41 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“, resp. „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, § 232 ods. 3, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v podanej žalobe žiadal, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 32.337,75 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania. V žalobe uviedol, že dňa 19.12.2007 uzatvorila SLSP, ako právny predchodca žalobcu, so žalovanými Zmluvu o splátkovom úvere č. 0223020594 (ďalej len "Zmluva o úvere"), na základe ktorej bol žalovaným v zmysle ustanovení článku I. Zmluvy o úvere, poskytnutý ÚverPLUS na bývanie zabezpečený nehnuteľnosťou v celkovej výške 750.000,00 SKK (24.895,44 EUR) na účel nadobudnutia, úpravy a údržby nehnuteľnosti. Žalovaní sa pri podpise Zmluvy o úvere v zmysle čl. II. ods. 2 zároveň oboznámili so Všeobecnými obchodnými podmienkami SLSP, s účinnosťou ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len "VOP"), Úverovými podmienkami, ktoré predstavujú Obchodné podmienky SLSP pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len "Úverové podmienky") a tiež so Sadzobníkom a podmienkami určenými Zverejnením, pričom s nimi

súhlasili a zaviazali sa ich plniť. V zmysle čl. I. Zmluvy o úvere bol úver poskytnutý za úrokovú sadzbu vo výške 6,50 % ročne ku dňu uzatvorenia Zmluvy o úvere. Výška splátky sumou 3.966,00 SKK, splatnosť splátok bola vždy v 20-ty deň kalendárneho mesiaca a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.11.2037. Za obdobie od 14.01.2014 do 09.01.2020 bola sadzba úroku z omeškania v období do 31.01.2013 vo výške 8 % ročne a v období od 01.02.2013 do 09.01.2020 vo výške 5 % ročne. Dňa 07.11.2013 bol uzavretý medzi žalovanými a SLSP Dodatok k Zmluve o úvere, v ktorom sa strany dohodli na úrokovej sadzbe vo výške 6,79 % ročne ku dňu uzatvorenia Dodatku, s fixáciou na 5 rokov, pričom po poskytnutí zľavy z úrokovej sadzby bola výsledná úroková sadzba úveru 6,09 % ročne ku dňu uzatvorenia Dodatku (z toho základná úroková sadzba je 2,29 % ročne a hrubá marža 3,80 %). V zmysle Dodatku doba fixácie začala odo dňa podpisu Dodatku a mala skončiť deň pred uplynutím obdobia daného typom Úrokovej sadzby. Predmetná Zmluva o úvere bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam, ktoré bolo zapísané na liste vlastníctva č. XXX, ktorý bol vedený Okresným úradom Levice, katastrálnym odborom, pre katastrálne územie C. D., a to v časti C: Ťarchy pod č. D./XXXX k nasledujúcim nehnuteľnostiam: Rodinný dom so súp. č. XXX, na parc.č. 1326, pozemok o výmere 1005 m², nachádzajúci sa na parc. č. 1326, druh: zastavané plochy a nádvoria, pozemok o výmere 1048 m², nachádzajúci sa na par. č. 1327, druh: záhrady. Žalovaní sa so splácaním splátok dostali do omeškania, preto SLSP zaslala žalovaným výzvu na úhradu dňa 27.07.2017, v ktorej žalovaným oznámila, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.633,08 eura s upozornením, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia, je SLSP oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku. Výzva žalovaným bola doručená dňa 02.08.2017. Žalovaní po doručení výzvy neuhradili v prospech pôvodného veriteľa žiadnu sumu, preto SLSP listom zo dňa 23.10.2017 oznámila žalovaným, že ku dňu 23.10.2017 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere a vyzvala žalovaných k úhrade celého záväzku vo výške 26.102,83 eura, a to do 15 dní. Zmluvou o postúpení nadobudol žalobca od pôvodného veriteľa pohľadávku v celkovej sume 32.437,75 eura, z čoho istina predstavovala sumu 24.380,82 eura a príslušenstvo celkovú sumu 8.056,93 eura, pričom príslušenstvo tvorili úroky z úveru v sadzbe 6,79 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 5.214,74 eura, úroky z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 52,63 eura a zmluvné úroky z omeškania, pozostávajúce z úrokov v sadzbe 6,79 % ročne a úrokov z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do postúpenia pohľadávky v sume 2.789,56 eura. Žalobca, ako nový vlastník predmetnej pohľadávky, výzvou zo dňa 22.01.2020, opätovne vyzval žalovaných na jej zaplatenie. Žalovaní po výzve uhradili žalobcovi sumu vo výške 100,- eur, ktorú žalobca započítal na úhradu istiny pohľadávky. Žalovaní žiadnu ďalšiu úhradu pohľadávky neuskutočnili. Zostatok pohľadávky žalobcu predstavuje ku dňu 19.10.2020 sumu v celkovej výške 32.337,75 eura.

3. O podanej žalobe bolo rozhodnuté platobným rozkazom dňa 11.11.2020 pod č. k. 7Csp/106/2020-126, proti ktorému žalovaní v zákonnej lehote podali odpor, preto súd uznesením zo dňa 15.03.2021 č. k. 7Csp/106/2020-144, právoplatným dňa 01.07.2021, platobný rozkaz v zmysle § 267 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) v celom rozsahu zrušil. Po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom rozhodol dňa 30.01.2023 tak, že konanie čiastočne zastavil, a to čo do sumy 10.501,92 eura (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok), žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (III. výrok). Výrok I. rozsudku č. k. 7Csp/106/2020-316 zo dňa 23.09.2022 nadobudol právoplatnosť dňa 07.11.2022. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie voči II. a III. výroku citovaného rozsudku, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre ako odvolací súd na základe odvolania uznesením č. k. 8CoCsp/16/2023-385 zo dňa 13.06.2023 zrušil výroky II. a III. rozsudku a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci súd prvej inštancie vec prejednal na nariadenom pojednávaní a vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s obsahom predložených listín zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

3.1. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0223020594 zo dňa 19.12.2007 uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovanými ako dlžníkmi, mal za preukázané, že na základe tejto zmluvy, pôvodný veriteľ banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytol žalovaným úver vo výške 750.000,- Sk na bývanie s výškou úrokovej sadzby 6,50 % p. a. a s fixáciou na jeden rok. Doba fixácie bola odo dňa uzatvorenia tejto zmluvy do 19.12.2008. V zmluve boli ďalej uvedené: spôsob poskytnutia úveru jednorazovo bezhotovostne, spracovateľský poplatok 6000,- Sk z prostriedkov úveru, poplatok za správu úveru 90,- Sk mesačne, výška splátky 3966,- Sk a splatnosť prvej splátky istiny 20.02.2008, počet splátok 358, konečná splatnosť úveru 20.11.2037. Účelom poskytnutia úveru bola kúpa nehnuteľnosti.

3.2. Z Dodatku k Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 07.11.2013 (č. I. 77) uzatvoreným medzi bankou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými ako dlžníkmi, vyplývalo, že zmluvné strany sa okrem iného dohodli na zmene typu a výšky úrokovej sadzby ako fixná 5 rok a s výškou 6,79 % v deň uzatvorenia tohto dodatku, pričom doba fixácie bola odo dňa podpisu dodatku a končila deň pred uplynutím obdobia daného typom úrokovej sadzby, pričom po poskytnutí zľavy z úrokovej sadzby bola výsledná úroková sadzba úveru 6,09% ročne ku dňu uzatvorenia dodatku. Z výpisu z úveru žalovaných (č. I. 49 a nasl.) súd zistil, že žalovaní vyčerpali úver vo výške 24.895,43 eura.

3.3. Z Výzvy zo dňa 27.07.2017 (č. I. 83), súd zistil, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzval žalovaných na úhradu dlžných splátok vo výške 1.633,08 eura. Žalobca pripojil aj fotokópiu doručky (č. I. 83 druhá strana), z ktorej mal súd za preukázané doručenie výzvy žalovanému v 1. rade, pričom žalovaná v 2. rade zásielku neprevzala v odbernej lehote, resp. že ako adresát bol neznámy.

3.4. Z Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.10.2017 (č. I. 80), vyplývalo, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámil žalovaným vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky ku dňu 23.10.2017 a zároveň ich vyzval na úhradu pohľadávky vo výške 26.102,83 eura. Žalobca pripojil aj fotokópiu nedoručených zásielok (č. I. 81-82), na základe ktorej mal súd za preukázané, že žalovaným oznámenie nebolo doručené z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote.

3.5. Zo Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 19.12.2007 (č. I. 239 - 241) uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako záložným veriteľom a žalovanými ako záložcami, súd zistil, že predmetom tejto zmluvy bola dohoda zmluvných strán o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam záložcom v prospech záložného veriteľa na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa a udelenie poverení záložcom ako mandantom záložnému veriteľovi ako mandatárovi pre vykonanie úkonov v súvislosti s výkonom záložného práva (časť I bod 2 zmluvy). Zálohom boli nehnuteľnosti vo vlastníctve záložcu t.j. žalovaných, nachádzajúce sa v katastrálnom území C. D., obec C. D., okres G., zapísané na liste vlastníctva č. XXX (časť II článok I bod 1 zmluvy).

3.6. Z Výziev na úhradu zo dňa 22.01.2020 súd zistil, že žalobca vyzval žalovaných na úhradu dlhu vo výške 32.437,75 eura a súčasne žalovaným oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.12.2019 sa žalobca stal veriteľom pohľadávky. Žalovaní si zásielky neprevzali v odbernej lehote.

3.7. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1019/2019/CE zo dňa 09.12.2019 (č. I. 96 - 100) a prílohou k tejto zmluve (č. I. 106 - 109) uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, mal súd za preukázané, že pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku žalovaných.

3.8. Z oznámenie o výsledku dražby vyplývalo, že dňa 01.12.2020 došlo k speňaženiu zálohu a k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky vymáhanej v tomto konaní. Vydražením bola dosiahnutá cena zálohu vo výške 14.925,- eur, pričom z fakturácie nákladov dražby (č. I. 198) vyplývali náklady vo výške 4.423,08 eura a žalobcovi bola poukázaná suma 10.501,92 eura (č. I. 197 spisu).

4. Následne súd prvej inštancie zhrnul, že po vrátení veci odvolacím súdom zostal predmetom sporu nárok žalobcu na zaplatenie sumy 21.835,83 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 13.778,90 a príslušenstva vo výške 8.056,93 eura. Súd posudzoval predmet sporu v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v zrušujúcom uznesení, na základe čoho konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu (SLSP) ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi, bola dňa 19.12.2012 (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť dňa 19.12.2007) uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. 0223020594, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru ÚverPlus na bývanie zabezpečený nehnuteľnosťou v celkovej výške 24.895,44 eura na účel nadobudnutia, úpravy a údržby nehnuteľnosti. Dňa 07.11.2013 bol uzavretý medzi žalovanými a SLSP Dodatok k Zmluve o úvere. Predmetná Zmluva o úvere bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam. Žalovaní sa so splácaním splátok dostali do omeškania, preto SLSP zaslala žalovaným Výzvu na úhradu dňa 27.07.2017, v ktorej žalovaným oznámila, že sú v omeškanií so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.633,08 eura s upozornením, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia, je SLSP oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a

pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku. Výzva žalovaným bola doručená dňa 02.08.2017. Žalovaní po doručení výzvy neuhradili v prospech pôvodného veriteľa žiadnu sumu, preto SLSP listom zo dňa 23.10.2017 oznámila žalovaným, že ku dňu 23.10.2017 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere a vyzvala žalovaných k úhrade celého záväzku vo výške 26.102,83 eura, a to do 15 dní. Zmluvou o postúpení nadobudol žalobca od pôvodného veriteľa pohľadávku v celkovej sume 32.437,75 eura, z čoho istina predstavovala sumu 24.380,82 eura a príslušenstvom celkovú sumu 8.056,93 eura, pričom príslušenstvo tvoria úroky z úveru v sadzbe 6,79 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 5.214,74 eura, úroky z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 52,63 eura a zmluvné úroky z omeškania, pozostávajúce z úrokov v sadzbe 6,79 % ročne a úrokov z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do postúpenia pohľadávky v sume 2.789,56 eura. Žalobca, ako nový vlastník predmetnej pohľadávky, výzvou zo dňa 22.01.2020, opätovne vyzval žalovaných na jej zaplatenie. Žalovaní po výzve uhradili sumu vo výške 100,- eur, ktorú žalobca započítal na úhradu istiny pohľadávky. Zostatok pohľadávky žalobcu predstavoval ku dňu 19.10.2020 sumu v celkovej výške 32.337,75 eura. V priebehu konania dňa 01.12.2020 sa uskutočnila dobrovoľná dražba nehnuteľností, ktoré tvorili predmet záložného práva (ďalej len "Záloh") zabezpečujúcich pohľadávku vymáhanú v tomto konaní, pričom dražbou došlo k speňaženiu zálohu a k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky vymáhanej v tomto konaní o zaplatenie, a to v rozsahu 10.501,92 eura. Žalobca podal žalobu o zaplatenie dňa 20.10.2020, ešte pred uskutočnením dražby zálohu. Vydražením bola dosiahnutá cena zálohu vo výške 14.925,- eur. Z výťažku Dražby bola žalobcovi za účelom úhrady pohľadávky poukázaná suma vo výške 10.501,92 eura, ktorá bola v celom rozsahu započítaná na úhradu istiny pohľadávky. Pohľadávka žalobcu tak predstavovala celkovú sumu 21.835,83 eura, pričom pozostávala z istiny vo výške 13.778,90 eura a príslušenstva vo výške 8.056,93 eura. V časti 10.501,92 eura bola vymáhaná pohľadávka uspokojená z výťažku dražby a v tejto časti zoberal žalobca žalobu späť, o ktorom súd právoplatne rozhodol.

5. Súd prvej inštancie posudzoval predmet sporu v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v zrušujúcom uznesení, na základe čoho konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci, uzavreli 19.12.2007 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0223020594, existoval záväzkový vzťah titulom zmluvy o úvere podľa § 497 nasl. Obchodného zákonníka, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaných bolo potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov, pretože pri jej uzavieraní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o úvere bolo tak potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), avšak keďže účelom úveru bolo nadobudnutie nehnuteľnosti nejednalo sa v danom prípade o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. Súd prvej inštancie sa v zmysle pokynu odvolacieho súdu prednostne zaoberal, či došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a teda k platnému postúpeniu pohľadávky.

6. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru ÚverPlus na bývanie zabezpečený nehnuteľnosťou v celkovej výške 24.895,44 eura na účel nadobudnutia, úpravy a údržby nehnuteľnosti. Dňa 07.11.2013 bol uzavretý medzi žalovanými a SLSP Dodatok k Zmluve o úvere. Predmetná Zmluva o úvere bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam. Žalovaní sa so splácaním splátok dostali do omeškania, preto SLSP zaslala žalovaným výzvu na úhradu dňa 27.07.2017, v ktorej žalovaným oznámila, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.633,08 eura s upozornením, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia, je SLSP oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku. Výzva bola žalovaným doručená dňa 02.08.2017. Žalovaní po doručení výzvy neuhradili v prospech pôvodného veriteľa žiadnu sumu, preto SLSP listom zo dňa 23.10.2017 oznámila žalovaným, že ku dňu 23.10.2017 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere a vyzvala žalovaných k úhrade celého záväzku vo výške 26.102,83 eura, a to do 15 dní. Zmluvou o postúpení nadobudol žalobca od pôvodného veriteľa pohľadávku v celkovej sume 32.437,75 eura, z čoho istina predstavovala sumu 24.380,82 eura a s príslušenstvom celkovú sumu 8.056,93 eura, pričom príslušenstvo tvoria úroky z úveru v sadzbe 6,79 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 5.214,74 eura, úroky z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sume 52,63 eura a zmluvné úroky z

omeškania, pozostávajúce z úrokov v sadzbe 6,79 % ročne a úrokov z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do postúpenia pohľadávky v sume 2.789,56 eura. Žalobca, ako nový vlastník predmetnej pohľadávky, výzvou zo dňa 22.01.2020, opätovne vyzval žalovaných na jej zaplatenie. Žalovaní po výzve uhradili žalobcovi sumu vo výške 100,- eur, ktorú žalobca započítal na úhradu istiny pohľadávky. Žalovaní žiadnu ďalšiu úhradu pohľadávky neuskutočnili. Zostatok pohľadávky žalobcu predstavoval ku dňu 19.10.2020 sumu v celkovej výške 32.337,75 eura. V priebehu konania dňa 01.12.2020 sa uskutočnila dobrovoľná dražba nehnuteľností, ktoré tvorili predmet záložného práva (ďalej len "Záloh") zabezpečujúcich pohľadávku vymáhanú v tomto konaní, pričom dražbou došlo k speňaženiu Zálohu a k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky vymáhanej v tomto konaní o zaplatenie, a to v rozsahu 10.501,92 eura. Žalobca podal žalobu o zaplatenie dňa 20.10.2020, ešte pred uskutočnením dražby Zálohu. Vydražením bola dosiahnutá cena Zálohu vo výške 14.925,- eura. Z výťažku Dražby bola žalobcovi za účelom úhrady pohľadávky poukázaná suma vo výške 10.501,92 eura, ktorá bola v celom rozsahu započítaná na úhradu istiny pohľadávky. Pohľadávka žalobcu tak predstavovala celkovú sumu 21.835,83 eura, pričom pozostávala z istiny vo výške 13.778,90 eura a príslušenstva vo výške 8.056,93 eura. V časti 10.501,92 eura bola vymáhaná pohľadávka uspokojená z výťažku dražby a v tejto časti zobral žalobca žalobu späť, o ktorom súd právoplatne rozhodol.

7. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie predovšetkým zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu, ktorú súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.06.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Bolo dôležité uviesť, že v zmysle Civilného sporového poriadku musí byť žalobca nositeľom uplatňovaného hmotnoprávneho nároku, teda musí byť aktívne vecne legitimovaný. V sporovom konaní preto súd v rámci predbežného posúdenia prípustnosti žaloby v prvom rade skúma, či osoba, ktorá uplatňuje nárok, má na to oprávnenie z hľadiska hmotného práva. Ak súd zistí, že žalobca nie je nositeľom uplatňovaného práva, nie je potrebné (ani prípustné), aby ďalej skúmal dôvodnosť nároku (t.j. samotné skutkové tvrdenia a ich právne posúdenie), pretože takéto konanie by viedlo k rozhodovaniu o nároku, o ktorom žalobca nie je oprávnený viesť spor. (porovn. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/197/2022, rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/122/2018). Z uvedeného vyplývalo, že súd musí prednostne a pred samotným dokazovaním v merite veci posúdiť, či má žalobca postavenie oprávneného subjektu v spore. Iba po kladnom zodpovedaní tejto otázky môže prejsť k posúdeniu opodstatnenosti nároku. Rovnako súd posudzoval platnosť úkonu - vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a následne postúpenia pohľadávky na žalobcu. Uviedol, že je v záujme ochrany žalovaných ako spotrebiteľov skúmať hmotnoprávny základ žalobou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie s poukazom na obranu žalovaných, a ich písomné podania, ktoré spochybňovali žalobou uplatnený nárok, ako aj právny názor odvolacieho súdu skúmal platnosť právneho úkonu (zosplatenie úveru) a konštatoval, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných mal za preukázanú, nakoľko ide o dlžníkov zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého zmluvného vzťahu je predmetom konania a túto žalobca preukázal predložením zmluvy. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval z uzavretej Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019. V prípade bankových pohľadávok bolo však potrebné okrem § 524 Občianskeho zákonníka aplikovať aj § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v tomto ustanovení. Z § 92 ods. 8 Zákona o bankách okrem iného vyplývalo, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádzala: "V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou." Touto právnou úpravou mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po zákonom určenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškani. Takáto právna úprava by mala bankové inštitúcie motivovať k tomu, aby vyvinuli kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní záväzku zo strany dlžníka, aby pasívita banky v tomto smere nemala za následok, že sa počas trvania záväzkového vzťahu budú pripisovať na účet dlžníka poplatky, úroky z omeškania a iné sankcie.

8. Keďže termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na 20.11.2037, zaoberal sa súd s tým, či bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná. Vo všeobecnosti bolo potrebné v tejto súvislosti uviesť, že v súvislosti s právom veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, upravuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre spotrebiteľské zmluvy osobitné predpoklady pre uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ak chce totiž veriteľ uplatniť právo na zaplatenie celého dlhu, môže tak urobiť len v prípade, ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a ak zároveň dlžníka upozornil, že si právo na zaplatenie

celého dlhu uplatňuje. Veriteľ musí uplatnenie svojho práva vo vzťahu k dlžníkovi vopred notifikovať a to najmenej v 15 - dňovej lehote. Po uplynutí notifikačnej lehoty sa právo veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa stáva účinným. V konaní nebolo sporné, že žalovaní uzatvorili s právny predchodcom žalobcu zmluvu o splátkovom úvere, ani to, že úver riadne a včas nesplácali, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 23.10.2017, ani to, že medzi pôvodným veriteľom, ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo dňa 09.12.2019 k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky /č. I. 96/, ktorej predmetom bola aj pohľadávka tvoriaca predmet tohto konania, vo vzťahu ku ktorej postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť, pričom súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu nedodrжал podmienky zosplatenia úveru tak, ako mu to ukladá § 565 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

9. V súvislosti s právom veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky upravuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre spotrebiteľské zmluvy osobitné predpoklady pre uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ak chce totiž veriteľ uplatniť právo na zaplatenie celého dlhu, môže tak urobiť len v prípade, ak od splatnosti nezaplatennej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a ak zároveň dlžníka upozornil, že si právo na zaplatenie celého dlhu uplatňuje. Veriteľ musí uplatnenie svojho práva vo vzťahu k dlžníkovi vopred notifikovať a to najmenej v 15 - dňovej lehote. Po uplynutí notifikačnej lehoty sa právo veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky stáva účinným. Zároveň tak veriteľ môže urobiť len pri súčasnom rešpektovaní § 565 Občianskeho zákonníka a síce môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené, a toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že výzvou zo dňa 27.07.2017 veriteľ (právny predchodca žalobcu) upozornil dlžníkov - žalovaných, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky banky a súčasne veriteľ upozornil, že bude požadovať, aby vrátili celú sumu poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere, teda že je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Mimoriadnu splatnosť úveru právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 23.10.2017 pre omeškanie splátky splatnej dňa 20.07.2017, s ktorou boli síce žalovaní ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní 3 mesiace, avšak toto svoje právo uplatnil právny predchodca žalobcu bez toho, aby presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca nedodrжал pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postup vyžadovaný zákonom podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 23.10.2017 je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovaným na žalobcu. Zo zmluvy o úvere vyplývalo, že konečný termín splatnosti úveru mal byť deň 20.11.2037. Nakoľko k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo dňa 09.12.2019 súd dospel k záveru, že postupovaná pohľadávka nebola v čase postúpenia po konečnom termíne splatnosti. Vykonaním dokazovaním bolo preukázané, že postupovaná pohľadávka sa nestala splatnou ani pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky bolo neplatným právnym úkonom, žalobca uplatňovanej pohľadávky nie je veriteľom žalovaných. Preto súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. Dodal, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. ZoB, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. citovaného zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Obdobne aj R 60/2018. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej "postúpenie" je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Pri posúdení otázky platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky v súlade s ustanovením § 39 OZ, súd vychádzal z citovaných zákonných

ustanovení a z ustálenej rozhodovacej praxe. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020, publikovaného v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. R 4/2021 vyplývalo, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nie je v predmetnom konaní aktívne vecne legitimovaný, nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru a teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky bankou na iný 3. subjekt. V prípade bankových pohľadávok bolo potrebné okrem § 524 Občianskeho zákonníka aplikovať aj § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v tomto ustanovení. Súd mal na základe vykonaného dokazovania a po zohľadnení najnovšej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít za to, že upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ na to, aby ho bolo možné považovať za kvalifikované, musí obsahovať označenie konkrétnej splátky, vo vzťahu ku ktorej veriteľ mieni dané právo uplatniť. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 03. 2021, sp. zn. 7CoCsp/2/2022). V tejto súvislosti súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, z ktorého vyplývalo, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Súd zároveň v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11CoCsp/2/2025 zo dňa 05. marca 2025, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/188/2023, sp. zn. 5Cdo/2/2023, sp. zn. 6Cdo/15/2023, ako aj rozhodnutie I. ÚS /528/2024. Mal za to, že zosplatnenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonom, teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru bolo, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Banka tak postúpila na žalobcu, v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojení s § 525 Občianskeho zákonníka, nesplattnú pohľadávku. Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobca nedodržiaval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postup vyžadovaný zákonom podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 23.10.2023 je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonným ustanovením § 53 ods. 8 OZ v spojení s § 565 OZ. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019. Zmluvou o postúpení pohľadávok pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovaným na žalobcu. Zo zmluvy o úvere vyplývalo, že konečný termín splatnosti úveru mal byť deň 20.11.2037. Nakoľko k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo dňa 09.12.2019 súd dospel k záveru, že postupovaná pohľadávka nebola v čase postúpenia po konečnom termíne splatnosti. Navyiac vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že postupovaná pohľadávka sa nestala splatnou ani pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky bolo neplatným právnym úkonom, žalobca uplatňovanej pohľadávky nebol veriteľom žalovaných. Súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, kde na základe uvedeného nemohol a ani nesmel pristúpiť k hodnoteniu ďalších skutkových tvrdení, kde takýto postup nie je prejavom opomenutia skutkových okolností, ale zákonnou povinnosťou súdu nepristúpiť k dokazovaniu tam, kde chýba základná procesná podmienka vecného rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. K procesnej obrane žalobcu prednesenej na pojednávaní uviedol, že v prípade zosplatnenia dlhu, musí právny úkon, ktorý zosplatnenie má vyvolať, obsahovať aj údaj o identifikácii splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a

teda neurčitý, keďže vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v § 103 vety druhej a § 101 OZ. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitosť neplatný, má oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru súdu už zo samotnej výzvy na možnosť zosplatnenia spotrebiteľského úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ musí byť zrejmé, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky môže byť predmetný úver predčasne zosplatnený. Napriek tomu, že OZ presne nedefinuje obsah predmetnej výzvy, tento obsah možno vydedukovať z podmienok, ktoré musia byť splnené pre realizáciu mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom. Ak teda ustanovenie § 53 ods. 9 OZ možnosť predčasného zosplatnenia úveru podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak bolo zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne uvedená, čomu zodpovedá povinnosť vedieť ju i konkretizovať. Veriteľ predsa musí vedieť, pre ktorú splátku svoje právo zosplatniť úver uplatnil a nie je dôvod, prečo by touto informáciou nemal disponovať aj dlžník. Keďže v § 53 ods. 9 OZ sa hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 OZ, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorom je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, pretože len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom. Ak má ísť teda o riadne a platné upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, nestačí spotrebiteľa iba všeobecne upozorniť na to, že je v omeškaní so zaplatením viacerých splátok (uvedením výšky sumy omeškaných splátok), ale upozornenie musí obsahovať uvedenie tej konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ upozorňuje spotrebiteľa/ dlžníka, že nezaplatením tej konkrétnej splátky využije oprávnenie vyhlásiť mimoriadne zosplatnenie úveru. Z upozornenia veriteľa musí jasne vyplývať, že zaplatením ktorej konkrétnej splátky vie spotrebiteľ odvrátiť zosplatnenie úveru. Pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, k tomu sa žiada uviesť, že za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít nemožno považovať jediné rozhodnutie najvyššieho súdu. Podľa najvyššieho súdu "ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali." (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017, 8Cdo/33/2017). Za ustálenú prax možno považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to, že je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo ide o názor, ktorý je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje žalobca je skôr ojedinelým na rozdiel od iných rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré judikovali záver o potrebe konkretizovania splátky už vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ. (viď napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024). Súd prvej inštancie v súlade s uvedenou judikatúrou najvyššieho súdu poukázal aj na tú skutočnosť, že podanie adresované súdu musí byť formulované jasne, zrozumiteľne a určito, a najmä žaloba, ktorou sa žalobca domáha vydania konkrétneho rozhodnutia musí v zmysle § 132 CSP obsahovať úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pretože iba formálne a obsahovo spôsobilá žaloba je predpokladom vecného prejednaní veci. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný a ani nemôže nahrádzať úkony sporových strán, ktoré zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 150 CSP; s výnimkou a v zákonom rozsahu v prípade spotrebiteľských sporov pri ochrane slabšej strany). Ak žalobca v spore tvrdil, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, bol preto povinný svoje tvrdenie preukázať. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. V danom prípade zo samotných listín predložených do konania žalobcom vyplývalo, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, t. j. že zo strany postupcu nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom pre jeho neurčitosť tohto právneho úkonu (§ 37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatenej splátky, pre ktorú sa postupca rozhodol zosplatniť

predmetný úver zmluvne dojednaným spôsobom. Žalobcom uplatnená pohľadávka sa nestala splatnou pred postúpením, čo znamená neplatné postúpenie pohľadávky podľa § 39 OZ a nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie, a v konečnom dôsledku aj zamietnutie samotnej žaloby. Súd navyiac uviedol, že nemá právomoc posudzovať ani skutočnosť či sa Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkami tam nastolenými.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 CSP tak, že hodnota sporu predstavovala spolu sumu 32.337,75 eura. Keďže žalobca bol v spore úspešný v sume 10.501,92 eura (späťvzatie žaloby v tejto časti zaviniť žalovaný, nakoľko k zastaveniu v tejto časti došlo z dôvodu, že počas konania došlo k vydraženiu nehnuteľnosti, pričom k tejto skutočnosti došlo v dôsledku, že si žalovaní nesplnili svoju povinnosť vyplývajúcu im zo zmluvy o úvere, teda plnením po podaní žaloby), čo predstavuje úspech v rozsahu 32,48 % a žalovaných v sume 21.835,83 eura (súd žalobu v tejto časti zamietol), čo je v prepočte úspech v rozsahu 67,52 %, dospel súd k záveru, že po porovnaní ich vzájomného pomeru úspechu a neúspechu, predstavuje úspech žalovaných rozsah 35,04 %.

13. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, nakoľko bol presvedčený, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto považoval napadnutý rozsudok v celom rozsahu za nesprávny v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Mal za to, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu z dôvodu absencie jeho aktívnej legitímácie, pričom kľúčové východisko formuloval v bode 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku a v bodoch 42. až 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku prezentoval hodnotenie skutkového a právneho stavu, avšak žalobca bol toho názoru, že z týchto častí odôvodnenia napadnutého rozsudku (ani z iných) nemožno dospieť k presvedčivým dôvodom pre rozhodnutie súdu obsiahnuté v jeho prvom výroku a strana žalobcu bola aj toho názoru, že súd vec nesprávne právne posúdil. Pri nesprávnom právnom posúdení veci za kľúčovú otázku uviedol posúdenie platnosti vyhlásenia mimoriadneho zosplatnenia úveru. V súvislosti však s právnym názorom súdu prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žiaden právny predpis neukladá veriteľovi povinnosť uviesť súdom prvej inštancie uvádzanú náležitosť. Poukázal na § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákoník (ďalej len „OZ“) platného do dňa 31.10.2024, ako aj Komentár OZ I, ktorý uviedol, že „Ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 8, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade s odsekom 8 § 53 OZ.“ Rovnako tak citoval ust. § 565 OZ a komentár OZ II., ktorý uviedol, že „Stratou výhody splátok je stav, keď v dôsledku delikvencie dlžníka, v zmysle omeškania so splnením niektorej splátky, a následnej legitímnej žiadosti veriteľa, nastane splatnosť celej neuspokojenej časti pohľadávky naraz, čím sa negujú účinky rozloženia dlhu na jednotlivé splátky. V režime § 565 nenastáva teda splatnosť celej pohľadávky omeškaním dlžníka so splatením niektorej zo splátok, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti o plnenie celku, na ktorú je veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka oprávnený. Toto svoje právo veriteľ môže, ale nemusí využiť. Žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky, resp. jej neupokojeného zvyšku, je jednostranným adresovaným úkonom, ktorého účinky sú podmienené tým, že dôjde dlžníkovi (§ 45 ods. 1 OZ). Zákon pre túto žiadosť osobitnú formu nepredpisuje, avšak vzhľadom na jej účinky vo vzťahu k zmene obsahu záväzkového vzťahu je pri záväzkoch vzniknutých na základe písomných dohôd nevyhnutné zachovať písomnú formu (§ 40 ods. 2 OZ).“ Z dikcie zákonných ustanovení, ako aj z výkladu odbornej verejnosti, nevyplýva podľa neho povinnosť vo výzve pred zosplatnením ani v samotnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti uvádzať označenie konkrétnej splátky, pre ktorú k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti mohlo dôjsť alebo už došlo. Tento záver bol jednoznačne formulovaný aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 v bode 31. Akýkoľvek výklad ustanovenia § 53 ods. 9 resp. § 565 OZ, ktorý by znamenal povinnosť uvádzať náležitosť, ktorú zákon neukladá, predstavuje zjavne extenzívny výklad, ktorý je v rozpore s ústavnými princípmi, a to najmä princípom autonómie vôle a zároveň je jednoznačným prejavom prílišného formalizmu a expanzívneho výkladu ustanovení smerujúcich k ochrane spotrebiteľa, ktoré však nie sú ústavnými princípmi a porušeniu princípu preferencie platnosti

právných úkonov. Vo vzťahu k porušovaniu tu zmienených princípov Ústavný súd SR opakovane zaujal odmietavé stanovisko. Vo vzťahu k princípu preferencie platnosti právnych úkonov zaujal stanovisko Ústavný súd SR napr. v náleze sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015. Opätovne tiež odkázal na závery obsiahnuté aj v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 332/2019, zo dňa 04.02.2020, bod 43. S ohľadom na uvedené tak v konaní, v ktorom súd výkladom v zmysle ustanovení § 35 ods. 1 a 2 OZ dospel k záveru o označení splátky, pre ktorú došlo k využitiu práva veriteľa v zmysle ustanovenia § 565 OZ (20.07.2017), ktoré je zhodné s tvrdeniami žalobcu v tomto konaní a navyše takáto skutočnosť v konaní nie je spornou, bolo potom jednoznačným porušením princípu preferencie platnosti právneho úkonu, ak všeobecný súd nezmyselne vyhľadáva dôvod neplatnosti v domnelej formalistickej neurčitosti právneho úkonu. Vo vzťahu k argumentácii súdu prvej inštancie, že žalobcom odkazované rozhodnutie (1Cdo/123/2022) má predstavovať ojedinelú rozhodovaciu prax a nie je tzv. ustálenou rozhodovacou praxou, bol žalobca toho názoru, že ani súdom uvedené rozhodnutie (5Cdo/197/2022) nebolo namieste považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, keďže ani toto rozhodnutie nebolo zverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR a zároveň bolo nevyhnutné pochybovať o vecnej správnosti tam uvedených záverov, a to v kontexte s novšou právnou úpravou procesu tzv. zosplatnenia splátkového úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, ktorej cieľom bolo — okrem iného — aj vyriešenie aplikačných problémov napr. aj v súvislosti s označovaním splátky, pre ktorú došlo k uplatneniu práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru. Aj z tohto dôvodu nemožno potom považovať rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré majú nadväzovať na rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/197/2022 za ustálenú rozhodovaciu prax. Citoval pritom § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom od 01.11.2024. Ani podľa najnovšieho znenia zákonného ustanovenia nevzniká veriteľovi povinnosť v upozornení na omeškanie špecifikovať konkrétnu splátku alebo splátky, s ktorými je dlžník v omeškaní. Naopak, bolo zrejmé, že veriteľ musí uviesť len celkový objem omeškania dlžníka (teda nie konkrétne splátky) a povinnosťou obchodníka je poskytnúť dlžníkovi primeranú lehotu na zaplatenie celého objemu omeškaných splátok (najmenej 15 dní), pričom splatným sa stane úver už samotným uplynutím poskytnutej dodatočnej lehoty na plnenie. Domnieval sa preto, že závery Najvyššieho súdu SR prezentované v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022 a na ne nadväzujúcich rozhodnutiach musia byť nevyhnutne nesprávne, keďže sú v rozpore s aktuálnou pozitívnou právnou úpravou príslušného procesu (§ 53 ods. 9 a 10 OZ s účinnosťou od 01.11.2024) a zároveň v nich dovolací súd neuviedol, v čom má konkrétne spočívať poškodenie spotrebiteľa v dôsledku domnelej informačnej asymetrie, keď ani v najnovšej právnej úprave, ktorá reaguje na aplikačné problémy predchádzajúcej úpravy, nie je vyžadovaná „náležitosť“ upozornenia (označenie konkrétnej splátky alebo splátok pre možnosť zosplatnenia úveru), ktorú dovolací súd bez existencie zákonnej požiadavky vzniesol. Pokiaľ ide len o určenie začatia plynutia premlčacej doby, je pre tento účel jej začiatok (napr. aj v tomto konaní) spoľahlivo určiteľný použitím interpretačných pravidiel v zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 a 2 OZ, tak ako to naznačil Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022. Aj s poukazom na tu uvedené sa tak so závermi v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022, a prípadne aj naň nadväzujúce, nemožno stotožniť v spoločnosti, ktorá má byť postavená na plnom rešpekte k včasnému plneniu vlastných záväzkov a dodržiavaní pravidiel. V predmetnom prípade bolo nesporné, že k uplatneniu práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru došlo z dôvodu omeškania so splátkou splatnou dňa 20.07.2017. Veriteľ následne vo výzve zo dňa 27.07.2017 (teda bezprostredne po omeškaní so zaplatením danej splátky) upozornil dlžníkov, že sú v omeškaní aj s viacerými predchádzajúcimi splátkami a ak dlžnú sumu neuhradia v stanovenej lehote, bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celej pohľadávky a pristúpiť k výkonu záložného práva. Toto upozornenie s výzvou na zaplatenie omeškaných splátok bolo žalovanému 1/ doručené dňa 02.08.2017 a lehota 15 dní uplynula dňa 17.08.2017; žalovanému 2/ bolo doručené uplynutím úložnej lehoty dňa 22.08.2017, pričom 15-dňová lehota uplynula dňa 06.09.2017. Právny predchodca žalobcu bol v zmysle § 565 OZ povinný vyčkať uplynutie trojmesačnej lehoty omeškania so splátkou splatnou dňa 20.07.2017, ktoré nastalo dňa 22.10.2017. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky tak mohol pristúpiť dňa 23.10.2017, čo oznámením zo dňa 23.10.2017 aj urobil. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že právny predchodca žalobcu splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre platné predčasné zosplatnenie úveru a vzhľadom na splnenie týchto podmienok došlo k platnému zosplatneniu predmetného úveru a bolo preto platným aj postúpenie pohľadávky uplatnenej v tomto spore, ku ktorému došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.12.2019. Na základe uvedeného tak žalobca mal v tomto spore aktívnu vecnú legitímáciu a rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto vecne nesprávne. Odňatie možnosti konať pred súdom vzhliadol v tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so zásadnou časťou právnej argumentácie žalobcu, a to tou, v ktorej žalobca rozporoval vecnú správnosť záverov súdom prvej inštancie odkazovanej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (5Cdo/197/2022), vo svetle rozporu s najnovšou platnou právnou úpravou, ktorej v súčasnosti účinné

znenie má jednoznačne zásadný dopad aj na potrebu interpretácie ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024, ktorého výklad predstavuje kľúčovú otázku v tejto veci. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaným uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.835,83 eura, to na účet žalobcu vedený v H. B., I., IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pod variabilným symbolom 223020594, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň prizná žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie i náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Žalovaní v 1. a 2. rade písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu nepodali.

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), posudzujúc odvolanie žalobcu, po zistení, že v danom prípade boli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 361 ods. 1 CSP a po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

17. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaviazania žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 32.337,75 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 19.12.2007 uzatvorila SLSP, ako právny predchodca žalobcu, so žalovanými zmluvu o splátkovom úvere č. 0223020594, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver ÚverPlus na bývanie zabezpečený nehnuteľnosťou v celkovej výške 24.895,44 eura na účel nadobudnutia, úpravy a údržby nehnuteľnosti. Dňa 07.11.2013 bol uzavretý medzi žalovanými a SLSP Dodatok k Zmluve o úvere. Žalovaní sa so splácaním splátok dostali do omeškania, preto SLSP im zaslala Výzvu na úhradu dňa 27.07.2017, v ktorej im oznámila, že sú v omeškani so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.633,08 eura s upozornením, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia, je SLSP oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku. Žalovaní po doručení výzvy neuhradili v prospech pôvodného veriteľa žiadnu sumu, preto SLSP listom zo dňa 23.10.2017 oznámila žalovaným, že ku dňu 23.10.2017 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere a vyzvala k úhrade celého záväzku. Zmluvou o postúpení nadobudol žalobca pohľadávku od pôvodného veriteľa v celkovej sume 32.437,75 eura, z čoho istina predstavovala sumu 24.380,82 eura a príslušenstvo celkovú sumu 8.056,93 eura. Žalovaní po postúpení pohľadávky uhradili žalobcovi sumu vo výške 100 eur, ktorú žalobca započítal na úhradu istiny pohľadávky. V priebehu konania dňa 01.12.2020 sa uskutočnila dobrovoľná dražba nehnuteľnosti, ktoré tvorili predmet záložného práva zabezpečujúcich pohľadávku vymáhanú v tomto konaní a došlo k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky a to v rozsahu 10.501,92 eura, preto žalobca v tejto časti zobral žalobu späť. Zvyšná pohľadávka žalobcu následne predstavovala celkovú sumu 21.835,83 eura, pričom pozostávala z istiny 13.778,90 eura a príslušenstva vo výške 8.056,93 eura. V poradí prvým rozhodnutím súd prvej inštancie konanie čiastočne zastavil, a to čo do sumy 10.501,92 eura, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Proti II. a III. výroku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v dôsledku čoho odvolací súd zrušil výroky II. a III. a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Novým rozhodnutím (t.j. napadnutým rozsudkom) súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 35,04%. Aj proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, ktoré upresnil tak, ako je uvedené v bode 13 tohto odôvodnenia.

18. Po prejednaní veci, viazaný odvolacími dôvodmi a námietkami, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, skutkovo a právne zdôvodnené s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, zameriavajúc sa pritom na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu.

19. Základ odvolacej argumentácie žalobcu sa týkal záveru súdu o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, s čím súviselo zodpovedanie otázky určitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá je už dlhšie riešená v právnej praxi (aj sám žalobca poukázal na judikatúru). Je pritom potrebné prihliadnuť na samotný účel výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom odvolací súd zastáva názor, že účelom samotnej výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je oboznámenie pasívneho dlžníka (spotrebiteľa), ktorý riadne a včas neplní svoj dlh zo spotrebiteľskej zmluvy (ktorý sa vykonáva v pravidelných mesačných splátkach) o tom, že ak nesplní splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace, je veriteľ (obchodník) oprávnený pre túto omeškanú splátku vyhlásiť mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého dlhu. Sekundárne je podľa názoru odvolacieho súdu účelom ustanovenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotnej výzvy podľa daného ustanovenia i mobilizácia pasívneho dlžníka (spotrebiteľa) k tomu, aby uhradil svoju splatnú peňažnú mesačnú pohľadávku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace a pre ktorú má veriteľ zákonnú možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru (bez ohľadu na to, že by bol spotrebiteľ v omeškaní už i so skoršími mesačnými splátkami), čím by zamedzil možnosti veriteľa vykonať závažnú zmenu v obsahu záväzku zo strany veriteľa v podobe zmeny spôsobu splácania existujúceho dlhu, resp. straty výhody splátok.

20. Pri chápaní účelu samotného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a výzvy zakotvenej v danom ustanovení v zmysle vyššie uvedeného, resp. s ohľadom na ich účel (zmysel), a to i s dôrazom na samotný následok, ktorý môže nastať (strata výhody splátok), odvolací súd má za to, že práve uvedenie konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník viac ako 3 mesiace v omeškaní, je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť vo výzve (výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) určito vyjadrená. Výlučné uvedenie výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní nepostačuje k tomu, aby spotrebiteľ mohol posúdiť, ktorá (splatná) splátka je spôsobilá vyvolať následok v podobe vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu, resp. ktorú považuje obchodník za relevantnú pre jeho následný postup a v konečnom dôsledku, ktorú ak dlžník (následne/dodatočne po splatnosti) uhradí, zmarí zákonnú možnosť veriteľa uskutočniť zmenu v obsahu záväzku v podobe straty výhody splátok úveru spotrebiteľom, a to pre porušenie povinnosti spotrebiteľa plniť dlh rozvrhnutý do vopred dojednaných mesačných splátok riadne a včas. Podľa názoru odvolacieho súdu je dôvodný výklad, v zmysle ktorého za určitú výzvu možno považovať len výzvu, v ktorej veriteľ vyjadril konkrétnu splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace a pre ktorú upozorňuje dlžníka, že pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu za predpokladu, že nebude dodatočne uhradená. Inak povedané, nejaví sa ako logický výklad, podľa ktorého by sa za určitú výzvu mala považovať výzva, v ktorej veriteľ (obchodník) úhrnom vyjadrí sumu (často i sumu celkového dlžného úveru od počiatku omeškania dlžníka), ktorú má dlžník uhradiť spolu s výzvou na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, ak daná úhrnná suma (splatná suma) nebude (dodatočne) uhradená. Napokon, možno zastať názor, že účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotnej výzvy nie je donútiť spotrebiteľa k úhrade celého zameškaného dlhu (od počiatku omeškania dlžníka s jednotlivými splátkami), ale zmobilizovať dlžníka k tomu, aby uhradil (minimálne) konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace a pre ktorú ho veriteľ upozorňuje na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je pri spotrebiteľských sporoch potrebné chápať ako zákonný mantinel (ktorý je potrebné dodržať popri ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka) poskytnutia vyššej ochrany slabšej strany pri možnosti postupu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka a nie len ako zákonný predpoklad, ktorý je potrebné formálne (akokoľvek) naplniť (bez zreteľa na jeho účel a následok ku ktorému môže smerovať) k tomu, aby veriteľ (obchodník) mohol prikrčiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu. Napokon, podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné na inštitút mimoriadneho zosplatnenia úveru v spotrebiteľských sporoch nahliadať ako na závažnú zmenu v obsahu záväzku a ako na krajné možné riešenie, ktoré nasleduje po tom, čo veriteľ naplnil účel (nie len formálne) ustanovenia § 53 ods. 9

Občianskeho zákonníka, ktoré v spotrebiteľských sporoch pristupuje k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka ako zákonných dôsledkov zvýšenej ochrany slabšej strany záväzkovoprávneho vzťahu.

21. Uvedený právny názor odvolací súd podporuje aj príkladom poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2020 zo dňa 26.06.2024 (na ktoré poukazoval aj súd prvej inštancie), konkrétne bod 12.2 až 12.3, v ktorom sa uvádza, že „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Tieto skutočnosti neboli rozhodnutiami súdov nižších inštancií vzaté do úvahy.“ Obdobný právny názor bol najvyšším súdom vyjadrený aj v rozsudku sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, najmä bod 23. odôvodnenia, ako i v uznesení sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, najmä bod 14.2. Odvolací súd sa s vyššie uvedeným právnym názorom dovolacieho súdu stotožňuje. Napokon dňa 04.06.2025 prijalo občianskoprávne kolégium rozhodnutie (uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025 pod R 34/2025, vychádzajúce z uznesenia 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025) s právnou vetou: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ)“.

22. Z uvedeného teda vyplýva, že ak nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky zo spotrebiteľského úveru pre absenciu konkretizácie splátok vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024, je potrebné ustáliť, že v rámci postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt išlo s poukazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo teda o neplatný právny úkon zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka s tým, že súd je na absolútnu neplatnosť povinný prihliadať ex offa (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 ako judikát R 60/2018). V dôsledku toho súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu vo zvyšnej časti pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie.

23. K ďalším námietkam žalobcu, odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne neprihliadol na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, nakoľko uvedené rozhodnutie sa týkalo dovolacej otázky, kedy začína plynúť premičacia doba pri predčasne zosplatenom úvere, ktorý má charakter spotrebiteľského právneho vzťahu a nezaoberalo sa dovolacou otázkou, týkajúcou sa náležitosti výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024. V rámci odôvodnenia len okrajovo Najvyšší súd SR uviedol, že v zosplatení sa nevyžaduje uvedenie konkrétnej splátky, avšak bližšie svoj záver neodôvodnil, čo v konečnom dôsledku zo strany súdu prvej inštancie ani rozporované nebolo. Rovnako tak súd prvej inštancie uviedol, že „mimoriadnu splatnosť úveru právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 23.10.2017 pre omeškanie splátky splatnej dňa 20.07.2017, s ktorou boli síce žalovaní ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní 3

mesiace, avšak toto svoje právo uplatnil bez toho, aby presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh“. Z uvedeného teda aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplývalo, že súd prvej inštancie síce uznal vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pre omeškanie konkrétnej splátky (tvrdené žalobcom), avšak následne sa zaoberal tým, či táto splátka bola konkretizovaná aj vo výzve zo dňa 27.07.2017 a správne dospel k záveru, že vo výzve zo dňa 27.07.2017 pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzval žalovaných na úhradu dlžných splátok vo výške 1.633,08 eura (bod 18. odôvodnenia), t.j. bez konkretizácie konkrétnej omeškanej splátky. Teda súd prvej inštancie správne ustálil, že z vykonaného dokazovania konkrétnu splátku, pre ktorú došlo k zosplateniu, nebolo možné spoľahlivo určiť, a teda nebolo možné ani dospieť k záveru, že k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto súd prvej inštancie správne považoval za nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ), v dôsledku čoho aj mimoriadne zosplatenie bolo neplatným právnym úkonom pre nedodržanie zákonom stanoveného postupu. Keďže išlo o posudzovanie úkonov v znení účinnom do 31. októbra 2024, súd prvej inštancie sa správne nezaoberal právnou úpravou v znení účinnom od 01. novembra 2024 a už vôbec nebolo jeho povinnosťou nazerať na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR v intenciách novelizovanej právnej úpravy, preto odvolací súd túto odvoláciu námietku žalobcu považoval za nedôvodnú.

24. Záverom odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Navyše, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie jasne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní a aké prostriedky procesnej obrany použili. Následne jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a ako vec právne posúdil, čím aj podľa názoru odvolacieho súdu naplnil všetky atribúty, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom dostatočným spôsobom a zároveň rozsiahlo odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné dôvody podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkovú líniu, ktorou sa súd prvej inštancie riadil pri právnom posúdení veci. Odvolací súd je tiež toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, splňa parametre zákonného odôvodnenia a za existujúci odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácia v predmetnej veci však nenastala. Samotná skutočnosť, že odôvodnenie nezodpovedá predstavám strany sporu, nezakladá vadu jeho odôvodnenia.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP ako vecne správne potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v súvislosti s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi z dôvodu, že im žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, nakoľko nevykonali v rámci odvolacieho konania žiadny procesný úkon, ako ani nepodali písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu.

27. Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).